

beskikkelse som højesteretssagfører ikke mere består.

Vor opfattelse er derfor, at såvel retsplejemæssige hensyn som de ovenfor omtalte konkurrencemæssige betragtninger fører til, at prøven bør bevares, dog eventuelt med de lempelser, som er foreslået af to af medlemmerne af det af justitsministeriet den 2. marts 1955 nedsatte udvalg (formanden og højesteretssagfører Rode).

Hvis der imidlertid ikke kan opnås flertal i udvalget herfor, henstiller vi, at der gennemføres en langt videregående og mere velovervejet omlægning af de nugældende regler om sagføreres mødeberettigelse, som

dels tilgodeser de retsplejemæssige hensyn og dels eliminerer de ovenfor omtalte for de yngre landsretssagførere uheldige konsekvenser af det foreliggende lovforslag.

Det bør i denne forbindelse tilføjes, at det synes ulogisk, når man dog har underretter, landsretter og højesteret, at bevare betegnelserne sagfører (med mødeberettigelse alene for underretterne) og landsretssagfører (hvoraf nogle skal have møderet både for landsretterne og for højesteret, andre kun for landsretterne), samtidig med at man for fremtiden afskaffer betegnelsen højesterets-sagfører.